

Kadangi profesorius buvo kupinas energijos ir entuziazmo - šios grupės „sieia“ - jo iniciatyva po kiekvieno atsiskaitymo etapo buvo organizuojamos išvykos į įdomias Lietuvos vietas. Jo dėka buvo suburtas kolektyvas, kurį vienijo ne tik mokslinis darbas, bet ir įdomus bendravimas.

Kolega Romualdas Gudonavičius buvo ypač kruopštus ir darbštus žmogus. Jis pirmasis ateidavo į darbą ir paskutinis išeidavo iš jo. Taip būdavo kasdien, neišskiriant poilsio dienų. Profesorius buvo labai mėgiamas studentų, kadangi jis jiems labai daug skirdavo laiko, bendraudavo su jais. Jis niekada nepasakydavo „aš negaliu“ ar „neturiu laiko“.

Prof. R. Gudonavičius katedroje buvo atsakingas už magistratūros studijas. Ir tai, kad mūsų magistrantų darbai yra pakankamai aukšto lygio, čia yra nemažas jo indėlis.

Kolegai mes esame dėkingi už optimizmą ir geros nuotaikos suteikimą, už norą žengti vis pirmyn, už tai, kad mūsų pradėtas darbas leido suburti darnų kolektyvą, kuris ir toliau tęsia pradėtus darbus.

Profesorius dr. **Brunonas Dekeris**
Telekomunikacijų ir elektronikos fakulteto dekanas
2003m. spalio 6 d.

Gyvenimas ilgas tik vienu atveju – jei jo pakanka...

Gerb. Profesorių Romualdą Gudonavičių sutikau 1979 metais, pirmą kartą jam atėjus dirbti į Radijoelektronikos fakulteto Ryšių katedrą. Jo įsiliejimas į mūsų kolektyvą atnešė daug permainų. Kolega, pasižymėdamas savo nenuilstama energija ir darbštumu, aktyviai pradėjo diegti skaičiavimo technika studentų mokymo procese bei naujoves naudoti katedros atliekamuose moksliniuose tiriamuose darbuose. Būdamas nuoširdus bei atviras jis vadovavosi principu, kad laimė ne tada, kai turi arba gauni, o tik tada, kai paisi duodi.

Profesoriaus gyventa nesigailint savęs. Vidinės nuostatos jį vertė siekti gyvenime žinių ir mokslo aukštumų. Jis bandė peržengti lemties ribas, nesigailėdamas savęs. Nuo rūpesčių ir nuolatinio atkaklaus mąstymo nyko jo energija ir gyvybinės galios. Nors nepagydoma liga jį užklupo netikėtai, profesorius nepalūžo, liko stiprus ir ištvermingas bei dirbo iki tos akimirkos, kol liga paguldė jį į patalą.

Profesorius R. Gudonavičius suprato, kad turtų amžinybėn neišsineši, žinių irgi. Visas intelektas tavyje, tereikia jį tik atskleisti. Sukauptas žinias ir tuo pačiu save Profesorius dalino savo mokiniams, perteikdamas mokslinio darbo patirtį dideliui skaičiui diplomantų, bakalaurų, magistrantų bei doktorantų.

Žmogaus gyvenimas matuojamas ne nūgyventais metais, o atliktais darbais. Prof. R. Gudonavičiaus gyvenimas ta prasme buvo pakankamai ilgas. Jo darbams pakartoti kai kam nepakaktų ir daugelio gyvenimų...

Antikos išminčiai sakė, kad norint paslėpti žmogų, reikia apie jį daug ir gražiai kalbėti. Tačiau, kaip bekalbėtume apie prof. R. Gudonavičių, jo vistiek nepaslėpsime. Tai buvo ir liks visų jį supusiųjų atmintyje išskirtinė ir labai iškili asmenybė.

Doc. Ramutis Rindzevičius,

Prof. R. Gudonavičiaus ilgametis bendradarbis

Kaunas, 2003 09 19

Gudonavicius und Österreich

Der Schnee wurde zu pyramidenförmigen Haufen zusammen geschoben. Ägyptische Pyramiden in Kaunas. Es war ein kalter Wintertag. Ich war das erste Mal in Kaunas. In der Nacht hatte es geschneit. Als ich mich auf den Weg zur Universität machte waren die Gehsteige schon gesäubert und gekehrt.

Es war Anfang der 90er Jahre. Es war noch selten, dass Ausländer nach Kaunas kamen. Meine Kollegen in Vilnius hatten den Besuch vermittelt. Viele Professoren wurden mir vorgestellt. Wie es so ist bei ersten Meetings – man merkt sich nicht alle

Namen. Gudonavicius blieb mir aber in Erinnerung. Er sprach sehr gut deutsch und hatte in Wien an der Technischen Universität gearbeitet. Er verstand nicht nur deutsch, sondern auch die österreichischen und Wiener Eigenheiten. Worte, mit denen auch deutsche Kollegen nichts anzufangen wissen.

Kollege Gudonavicius arbeitete an der Technischen Universität in Wien am Institut für „Computerwissenschaften“ bei Professor Eier. Professor Eier wiederum ist ein großer Förderer meines Instituts und Gastprofessor der Donau-Universität. Sofort nach meiner Rückkehr aus Litauen telefonierte ich mit ihm und erzählte ihm von meinem Treffen. So wurde der Kontakt zwischen dem Studentea und Schüler Gudonavicius und Professor Eier wieder hergestellt. Bei allen Besuchen in Österreich war ein Treffen der beiden Herren am Plan. Aus diesem ersten Kontakt entstand dann eine langjährige Kooperation.

Gudonavicius kam mit seiner Gattin nach Österreich. Er hielt Vorlesungen an der Donau-Universität. Es war Herbst und wir saßen in einem Restaurant an der Donau in der wärmenden Sonne im Gastgarten. In den vielen Gesprächen wurden aus Kollegen Freunde.

Auf dieser Vertrauensbasis konnte ich ihn auch in meinen inneren Freundeskreis vordringen lassen. Ich bin seit vielen Jahren in meinem Heimatdorf aktiver Pfarrgemeinderat. Ein Mal im Monat treffen wir uns mit Freunden um über ein aktuelles Thema zu diskutieren. Jedes Mal ist eine andere Familie Gastgeber. In diesem Monat war es ich. Herr und Frau Gudonavicius waren zu Gast und so entschied ich sie als Diskussionsmittelpunkt zu nehmen. Er berichtete über das Leben in Litauen. Seine Jugend. Seine Arbeitswelt. Wir Österreicher saßen mit großen Augen und offenen Mündern. Ein Bericht aus einer anderen, uns unbekanntem Welt. Er wurde auch sehr persönlich und erzählte von seinen unerlaubten Kirchenbesuchen. Er hätte seinen Job verloren, wenn er in der Kirche erwischt worden wäre. So fuhr er immer in ein anderes Dorf zu einer Sonntagsmesse. Die Hochachtung gegenüber diesem Mann, der seiner Beruf aufs Spiel setzte um einem

Sonntagsgottesdienst beizuwohnen stieg. Christenverfolgung wie unter den römischen Kaisern und das in der heutigen Zeit. Das war für uns hier in Österreich unvorstellbar.

Ich fuhr von da ab regelmäßig nach Kaunas. Früher kam ich als Manager der Firma Alcatel. 1996 wechselte ich von der Privatwirtschaft an die Universität. Nun kam ich als Kollege. Ich wurde auch eingeladen an einer Fachzeitschrift mitzuwirken. Teilweise schickte ich selbst Beiträge, teilweise evaluierte ich für die Kollegen.

Zum Jubiläum des Präsidenten der litauischen Akademie der Wissenschaften lud mich Gudonavicius zu einem Beitrag ein. Ich verteilte den Text dann auch in Österreich bei Freunden, die so etwas vom Leben im baltischen Staat Litauen erfuhren.

„Future Trends in Telecommunications“ hieß der Titel meiner Vorlesung im Jahre 1996, den ich für Kollegen Gudonavicius hielt. Es war weniger ein Blick in die Zukunft als ein Austausch der verschiedenen Kulturen. Wie sehen die Kollegen in Litauen die Entwicklung und wie wir Österreicher? Ein Beitrag des langjährigen Dialogs.

Zur Habilitation von Kollegen Gudonavicius wurde ich in die Prüfungskommission delegiert. Die Arbeit wurde für mich übersetzt. Ich war begeistert. Das hätte auch ein bekannter Kollege in jedem anderen Land der Welt schreiben können. Telekommunikation ist global geworden. Professoren wie Gudonavicius hätte mit seinem Wissen auch in einem amerikanischen Staat, Australien oder innerhalb der Europäischen Union lehren können. Ich habe das auch in meinem Gutachten zum Ausdruck gebracht.

Die mündliche Prüfung – oder Verteidigung der Habilitationsschrift – war dann sehr feierlich. Ein großer Kreis von Kollegen saß wie bei Gericht vor einem einsamen Stuhl, auf dem Gudonavicius Platz nahm und über seine Arbeit berichtete. Ein Dolmetsch übersetzte für mich. Am Ende gab es nur eine kurze Beratung, denn die Kollegen waren sich über das positive Urteil

sehr rasch einig. Professor Gudonavicius wurde zum „Professor“, zum habilitierten Doktor.

Im Jahr 2002 hatte ich wieder einen Besuch in Kaunas geplant. Ich versuchte schon einige Wochen Professor Gudonavicius, meine Kontaktperson zur Universität in Kaunas zu erreichen und es gelang mir nicht. Der Abreisetermin kam näher. Da hob eines Tages eine Sekretärin das Telefon ab und sagte „Professor Gudonavicius ist gestorben“. Ich dachte zuerst schlecht gehört zu haben. Vielleicht hat sie mich schlecht verstanden und hat mit der englischen Fremdsprache Probleme. Sie blieb aber dabei; Gudonavicius war nicht mehr. Ich schloss meine Bürotür und blieb einige Minuten alleine in Andacht an den Freund und Kollegen. Auch meine Freunde aus der Kirche waren tief betroffen, als ich sie informierte. In unserem nächsten Zusammentreffen widmeten wir ein Gebet dem Verstorbenen.

Ein österreichisches Sprichwort sagt „Das Leben aber geht weiter“. Es geht aber anders weiter. Ich war nicht mehr in Kaunas. Es fehlt mir Etwas. Es fehlt ein Mann, mit dem ich die Beziehung aufgebaut hatte. In meinem Vorzimmer hängt ein Foto mit dem Ehepaar Gudonavicius. Täglich gehe ich an diesem Bild vorbei und denke mir: ich sollte die Beziehung wieder aufleben lassen. Das Leben geht doch weiter...

Prof. Dr. Johann Günter,
Doncu-Universität,
Krems im September 2003

Sniegą zustūmė į piramidės formas krūvas. Egiptietiškos piramidės Kaune. Buvo šalta žiemos diena. Kaune aš buvau pirmą kartą. Naktį snigo. Kai išsiruošiau į universitetą, laipteliai jau buvo nuvalyti ir nušluoti...

Buvo 90-tųjų metų pradžia. Dar ne taip dažnai užsieniečiai atvykdavo į Kauną. Mano kolegos Vilniuje tarpininkavo šiam vizitui. Mar. buvo pristatyta daugelis profesorių. Kaip tai

dažniausiai atsitinka pirmuosiuose susitikimuose – įsidėmime ne visas pavardes. Bet Gudonavičius išliko mano atmintyje. Jis labai gerai kalbėjo vokiškai, buvo dirbęs Vienos technikos universitete. Ne tik suprato vokiškai, bet ir žinojo Austrijos bei Vienos ypatumus bei žodžius, kurių būtų nesuvoję net kolegos iš Vokietijos.

Kolega Gudonavičius Vienos technikos universitete dirbo Kompiuterių mokslo institute pas prof. Ajerį (Eier). Šis specialistas yra mano instituto didelis rėmėjas ir vizituojantis profesorius Dunojaus universitete. Sugrįžęs iš Lietuvos tuoj pat paskambinau jam ir papasakojau apie mūsų susitikimus. Taip buvo atkurti kontaktai tarp Gudonavičiaus mokinių bei studentų ir prof. Eier. Visų vizitų į Austriją metu dirbotvarkėje buvo šių abiejų žmonių susitikimai - iš pirmojo kontakto išsiplėtojo ilgametė kooperacija.

R. Gudonavičius su žmona atvyko į Austriją. Skaitė paskaitas Dunojaus universitete. Buvo ruduo, mes sėdėjome restoranėlyje prie Dunojaus šildančioje saulutėje svečių sode. Po daugelio pokalbių iš kolegų tapome draugais...

Remiantis šiais šiltais santykiais galėjau jį įvesti į savo draugų ratą. Jau daugelį metų kaime, iš kurio esu kilęs, priklausau parapijos tarybai. Kartą per mėnesį susitinkame su draugais norėdami padiskutuoti aktualiomis temomis - kiekvieną kartą kitoje šeimoje. Tą mėnesį kviečiau draugus pas save. Ponas ir ponina Gudonavičiai buvo mano svečiai ir aš nusprendžiau į juos nukreipti diskusiją. Jis papasakojo apie gyvenimą Lietuvoje, jos jaunimą, šalies darbo pasaulį. Mes, austrai, sėdėjome plačiai atvėrę akis ir labai susidomėję. Tai buvo pasijautimas iš kito, mums nepažįstamo pasaulio. Jis buvo labai asmeninio pobūdžio ir pasakojo apie slaptus apsilankymus bažnyčioje. Jeigu jis būtų pastebėtas bažnyčioje, galėjo net prarasti savo darbą. Taip jis į sekmadienio mišias kiekvieną kartą vykdavo į kitą bažnyčią. Pagarba šiam vyrui, kuris pastatė ant kortos savo profesinę karjerą, norėdamas dalyvauti sekmadienio mišiose, augo. Krikščionių persekiojimas kaip Romos imperatorių laikais, ir dar mūsų dienomis - mums Austrijoje tai buvo neįsivaizduojama.

Nuo to laiko reguliariai važiuodavau į Kauną. Anksčiau atvykdavau kaip Alcatel firmos vadovė, 1996 perėjau dirbti į universitetą, atvykdavau kaip kolega. Taip pat buvau pakviestas bendradarbiauti specialybiniame žurnale. Kartais pats siūsdavau straipsnius, kartais prašydavau parašyti kolegų.

Lietuvos mokslų akademijos prezidento jubiliejaus proga Gudonavičius mane pakvietė parengti pranešimą. Jo tekstą paskui padaliniau Austrijoje savo draugams, kurie tokiu būdu kai ką sužinojo apie Pabaltijo valstybės Lietuvos gyvenimą.

"Future Trends in Telecommunications"- taip 1996m. vadinosi mano paskaita, kurią skaičiau už kolegą Gudonavičių. Tai buvo ne tiek žvilgsnis į ateitį, kiek įvairių kultūrų mainai, kaip plėtrą žiūri kolegos Lietuvoje ir kaip mes- austrai? Tai ilgamečio dialogo rezultatas.

Kolegos Gudonavičiaus habilitacijos metu buvau deleguotas į komitetą. Darbu, kurį man išvertė, buvau sužavėtas. Tai galėjo parašyti ir garsus kolega bet kurioje kitoje pasaulio šalyje. Telekomunikacija tapo globali. Tokie profesoriai kaip Gudonavičius su savo žiniomis galėtų dėstyti ir Amerikoje, Australijoje arba Europos Sąjungos šalyse. Taip pažymėjau ir savo atsiliepime.

Žodinis egzaminas – arba habilitacijos darbo gynimas – tapo labai šventiškas. Didelis kolegų ratas susibūrė kaip teisme prieš vieną - Gudonavičius pasatojo apie savo darbą. Vertėjas viską vertė man. Pabaigoje įvyko trumpas pasitarimas - kolegos labai greitai sutarė dėl teigiamo sprendimo. R. Gudonavičius tapo habilituotu daktaru.

2002 metais vėl ketinau apsilankyti Kaune. Jau prieš kelias savaites bandžiau paskambinti prof. Gudonavičiui, mano kontaktiniam asmeniui Kauno universitete, bet man tai nepavyko. Važiavimo laikas artėjo. Vieną dieną sekretorė pakėlė telefono ragelį ir pasakė: „Profesorius Gudonavičius mirė“. Pirmiausiai pagalvojau, kad blogai išgirdau. Galbūt ji mane blogai suprato ar turėjo problemų su anglų kalba. Bet ji tvirtino tą patį: „R. Gudonavičiaus daugiau nebėra“. Aš uždariau savo kabineto duris

ir keletui minučių likau vienas, prisimindamas savo draugą ir kolegą. Taip pat mano draugai iš bažnyčios buvo giliai sujaudinti, kai informavau juos. Sekančioje mūsų suelgoje už velionį mes sukalbėjome maldą.

Austrų patarlė sako „Bet gyvenimas eina toliau...“. Bet toliau jis eina kitaip. Daugiau nebuvau Kaune. Man kažko trūksta. Trūksta žmogaus, su kuriuo užmezgiau draugiškus santykius. Mano prieškambaryje kabo Gudonavičių šeimos nuotrauka. Kasdien praeinu pro ją ir galvoju: gal turėčiau tuos ryšius atkurti. Gyvenimas juk eina toliau...

Prof. dr. Johann Günther,

Dunojaus universitetas,

Krems, 2003 rugsėjis

(iš vokiečių kalbos išvertė Robertas Kupstas)

*Sau į kelią neėmiau aš nieko,
Viskas Jums, brangieji mano, lieka -
Žemė, kvepianti medum ir gėlėmis,
Ir dangus, nusėtas žvaigždėmis.*

Justinas Marcinkevičius

Šviesios atminties prof. habil. dr. Romualdas Gudonavičius, be jokios abejonės, Universiteto akademiniam gyvenime pasirodė kaip ryški asmenybė. Profesorių viliojo transformacijos, jis veržėsi į kūrybą, į protu suvokiamą mokslo esmę ir perspektyvą. Būdamas be galo energingas, kolega su didžiuliu užsidegimu skaitė studentams paskaitas, kurias iliustruodavo ir savo mokslinių tyrimų rezultatais. Jaunimas su nekantrumu laukė profesoriaus tiek auditorijose, tiek laboratorijoje prie įdomių eksperimentų. Ne svetimas Romualdai buvo ir humoro jausmas.

Likimas lėmė man su šviesios atminties profesoriumi R.Gudonavičiumi daugelį metų bendradarbiauti pedagoginėje veikloje, dalyvauti mokslo konferencijose.

Su žmona Regina ir profesoriumi J. Günther'iu

**Su bendradarbiais ir kolegomis iš Austrijos (1996m.)
(iš dešinės prof. R. Gudonavičius, prof. J. Günther'is, katedros
vedėjas doc. B. Dekeris, AB „Alcatel Austria“ generalinis
direktorius H. Mustapaa ir doc. R. Plėštys)**

**Atidarant KTU Telekomunikacijų technologijų mokomąją
laboratoriją**

*(doc.dr. Br. Dekeris, prof.habil.dr. R. Gudonavičius ir
doc.dr. Br. Neverauskas)*

**Pasirašius bendradarbiavimo sutartį
(KTU Telekomunikacijų ir elektronikos fakulteto dekanas
doc. Br. Dekeris, firmos BELAM KAUNAS direktorius
V. Lapkauskas ir prof. R. Gudonavičius)**

KAUNO TECHNOLOGIJOS UNIVERSITETAS

TELEKOMUNIKACIJŲ IR ELEKTRONIKOS
FAKULTETAS

EKONOMIKOS IR VADYBOS FAKULTETAS

Profesorius
ANTANAS ROMUALDAS
GUDONAVIČIUS

Kaunas*Technologija* 2003